

νων και μουσικῆς, ὅλη ἡ λιτανεία ἐκεῖνη ἔσται εἰς τὴν πλατείαν Μαυρομιχάλη, ὅπου ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ συγκινητικωτάτους λόγους ἔστεφάνωσε τὴν καρδίαν εἰς ἐνδειξιν, ὡς εἶπεν. εὐγνωμοσύνης.

Ἡ πόλις ὅλη ἐμελανιμόνει. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν ἐν μέσῳ δάφνης καὶ πένθους ἦσαν ἀνηρτημένοι εἰκόνες τοῦ Κουμουνοδούρου.

Ἀπὸ τῆς πλατείας ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου ἐτελέσθη μνημόσυνον, τοῦ ἱατροῦ Ἀλθαιάκη ἀπαγγείλαντος λόγον μεστὸν πάθους. Ἐκεῖθεν ἡ λιτανεία ἐπορεύθη πρὸς τὴν κάτω πλατείαν, ὅπου ὁ Βουλευτῆς Δζάνης ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς τοῦ Κουμουνοδούρου.

Τὴν ἕνῃ ὥραν μ. μ. οἱ πρόκριτοι τῶν Καλαμῶν καὶ πολὺ πλήθος μετήνεγκαν τὴν καρδίαν εἰς Μεσσήνην, ἐνθα ἄλλῃ πάλιν ὑποδοχῇ, ἄλλος λαὸς, ἄλλαι λύπαι, ἄλλη συγκίνησις. Ἐκεῖ προσεφώνησεν ὁ Εὐστάθιος Καρατσᾶς, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Σπυρίδιον Κουμουνοδούρος συγκινησας τὰ πλήθη μέχρι δακρύων.

Ἐπὶ τέλους ἡ καρδία τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς μετηνέχθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου, ὅπου μετὰ μνημόσυνον ὁ Κώστας Κουμουνοδούρος ἀπέδωκε τὸν ὕστατον ἀποχαρῆτισμόν εἰς τὸν αἰδιμιον πατέρα του.

K.

ΜΗΔΕΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΣΥΡῶ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σύρος, 9 Ἀπριλίου

Ἄλλεπαλλήλους ἔλαβεν ὁ ἐνταῦθα γηραιὸς τῆς Ἑλλῆν.

Τοιουτοτρόπως ὁ Λυκογιάννης, τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννης ὑπεδείκνυεν ὡς ἐγκληματίαν, ὃν πάντες κατήγγελλον, τὸ ὁποῖον αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ ἐνόμισεν ἐνοχόν, ὁ Λυκογιάννης ἦτο ἀθῶος, ἐνοχὸς δὲ ὁ ἀδελφὸς τῆς! Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀθλιὸς αὐτοουργὸς τῆς ἀτιμίας ταύτης! Καὶ ὤθησε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ἀθῶον θῦμά του, εἰς αὐτοκτονίαν. Οὐτε ἠδύνατο νὰ τὸν καταγγείλῃ φανερά, διότι ἦτο καταδικασμένη νὰ σιωπᾷ. . . Ἦτο ἀδελφὸς τῆς.

Ἄ! ὁ καταπραμένος! γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος τὰς ἄφησε κ' ἔφυγε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους; Ὁ φόβος τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τὰς συνεπείας τοῦ κακουργήματός του.

Τώρα ἐξήγει αὐτὴ διατὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρ μετέβηκε συνεχῶς πρὸς περίπατον εἰς Μαρέϊλ. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἦλθε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ἦτο ὠχρὸς καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τεταραγμένον. Ἦδη ἐξηγεῖτο ἡ αἰτία. Εἶχε παρατηρήσει μίαν τσουγκρανιὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐνεθυμήθη τὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν τῆς ἀπάντησίν του ὅτι «χθὲς ἐσπέραν ἐν τῷ περιβόλῳ διερχόμενος ἐξεσχίσθη τὸ πρόσωπον ὑπὸ κλάδου.»

Ἦτο ψεῦμα. Ἡ δυστυχὴ Ἰωάννα ἀμυνομένη, νομίζουσα ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ τὸν Λυκογιάννην, ἐξέσχισε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Πράγμα παράδοξον ἠσθάνετο ἡ Ἐριέττη πλὴν μεγάλης

Ἀτροπλοίας διευθυντῆς Ἡλ. Κεχαγιᾶς ἐπιστολὰς ἀνωνόμους, ἀπειλοῦσας αὐτὸν ὅτι θὰ τινάζουν αὐτὸν διὰ δυνάμει τῆς εἰς τὸν ἀέρα, ἢ τὸ βράδυ ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ σπῆτι του ἢ τὴν νύκτα ποῦ κοιμάται, μετὰ ὅλο του τὸ σῶϊ, γιχτί τοὺς πῆρε τὸ ψωμί τους. Εἶναι 16 ἀνομάτοι ἀποφασισμένοι, ποῦ τὸν ἔχουν ἄχτι, καὶ τότε μόνο θὰ τοῦ χαρίσουν τὴ ζωὴ, ἂν καὶ αὐτὸς τοὺς χαρίσῃ—τὸ Σύνταγμα;—ὄχι—ὄχι—ἂν τοὺς χαρίσῃ ἀπὸ 100 φράγκα, τὰ ὁποῖα τοὺς στέλνει μετὰ ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἢ τὸν Ἀράπη, ἢ τὸν Καπελάκη, οἱ ὁποῖοι τοὺς ξέρουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς ὑπαλλήλους, κατ' ὄν μᾶλλον, παρὰ κατὰ τοῦ Κεχαγιᾶ, ἀποβλέπουσιν οἱ μηδενισταὶ αὐτοῖ, θέλοντες νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν δυσπιστίαν κατ' αὐτῶν, ἔκαμαν, λέγω, ὥστε τρέμοντες καὶ αὐτοὶ νὰ συνοδεύωσι κατ' ἐσπέρας τὸν Κεχαγιᾶν εἰς τὸν οἶκόν του, προσφερόμενοι νὰ πληχθῶσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ πάθιον βέλος ἢ δυνάμιτιδα ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀπειλεῖται.

Ἐν οἱ Ρωμηοὶ ὡς ἄτομα εἰσὶν ἐξυπνότεροι τῶν Χαχόλων, ὡς μηδενισταὶ ὅμως εἶναι βλακίστεροι, ὡς ἀπέδειξε καὶ τοῦ Σκουζέ σας καὶ τοῦ Κεχαγιᾶ μας τὸ παράδειγμα. Θὰ μάθουν ὅμως. Σιγὰ! Σιγὰ!

Μῶλος.

Ο ἩΓΕΜΟΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΠΑΡΑ Τῷ ΣΟΥΛΤΑΝῶ

Μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ τὸ εἰς τὸν Σουλτάνον προσκύνημά του.

Λεπτομερεῖας ἀναγράφομεν ἐκ τῆς βυζαντινῆς Ἀγῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἤρξαντο αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰς τὰ

θλίψεως ζωερὸν αἶσθημα χαρᾶς. Τὸ ἐνόησε καὶ ἐκπλαγεῖσα κατὰ πρῶτον ἤρχισεν ὕστερον νὰ τρομάξῃ.

— Ἀλλὰ τί μοῦ συνέβη λοιπόν; ἀνεκραύγασε μετὰ στενοχωρίας.

Διατὶ λοιπὸν διέκειτο οὕτω; διατὶ λοιπὸν, ἐνῶ ὄφειλε νὰ ἦνε ἀφιερωμένη ὀλόκληρος εἰς τὴν θλιψίν τῆς, βεθυισμένη εἰς τὴν φρίκην τὴν ὁποῖαν προϋξέει ἡ πράξις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἠσθάνετο χαρὰν, δειλὴν χαρὰν, εἶνε ἀληθές, ἥτις δὲν ἐξεδηλοῦτο μὲν ἀκόμη, ἀλλ' εἶχε τοιαύτην ἡδὴ δύναμιν, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἀφῆρει ἀπὸ τῆς οὐδύνης τῆς ὅλην τὴν πικρίαν τῆς.

Ἦθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἐδοκίμαζε καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐξήτασεν ἑαυτὴν ἀναλύουσα ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐντυπώσεις τῆς.

Εἰς ἐκάστην ἀπευθυνομένην ἑαυτῇ ἐρώτησιν φωνὴ μυστηριώδης ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀπεκρίνετο: Λυκογιάννης.

Τὸ φῶς ἔλαμπεν ὡς φλόξ πυρκαϊᾶς ἐν ζοφερᾷ νυκτί.

— ὦ! ὦ! εἶπε.

Ἐπειτα ἐγερωθεῖσα οἶσινε ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν βολταϊκῆς στήλης ἀνεκραξε:

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ!

Ἐμεινε πρὸς στιγμήν φρικιώσα, μετὰ κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ σχεδὸν νερὸς σκοτοδινίως.

— Θεέ μου, βοήθησε με! εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐκλιπούσης, γονυπετήσασα.

ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίτζ μεταβάσεως τοῦ ἡγεμόνος, ὅπως ἡ Α. Υ. ὑποβάλλη τὰ σεβάσματα τῆς πρὸς τὸν κυριάρχην αὐτῆς, τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον. Ὁ ἡγεμὼν, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔφερε μικρὰν στρατιωτικὴν στολὴν περιεβλήθη τὴν μεγάλην αὐτοῦ στολὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ καὶ ἐκόσμησε τὸ πρῶτον ἤδη τὰ στήθη του διὰ τοῦ ἀδαμαντοποικιλίου Ὀσμανιέ. Ἐπίσης καὶ οἱ τὴν συνοδείαν τοῦ πρίγκηπος ἀποτελοῦντες περιεβλήθησαν τὴν μεγάλην αὐτῶν στολὴν, οὕτω δὲ περὶ τὴν δευτέραν περίπου ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Α. Υ. ἐπιβᾶσα μετὰ τῆς συνοδείας τῆς αυτοκρατορικῆς ἀτμακάτου κατηθύνη εἰς Δολμᾶ-Βαξέ, ἐνθα οὐλαμὸς στρατιωτῶν ἀπένειμεν αὐτῇ τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς καὶ ἐνθα ἀνεμένον ἀνακτορικαὶ ἀμαξίαι. Ὁ ἡγεμὼν ἐπέβη ἀμέσως τεθρίππου ἀνακτορικῆς ἀμάξης, ἔχων παρακαθήμενον ἀριστερᾶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λουδοβίκον, ἀπέναντι δὲ τὸν εἰσηγητὴν τῶν πρέσβων Ἰβραὴμ βέην· τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἡγεμονικῆς συνοδείας ἐπέβησαν τῶν λοιπῶν ἀνακτορικῶν ἀμαξῶν, οὕτω δὲ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡ συνοδεία ἔστη πρὸ τῆς μεγάλης πύλης τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίτζ. Ὁ ἡγεμὼν εἰσῆχθη πάραυτα ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τε τῶν ΑΑ. ΥΥ. τοῦ μεγάλου βεζύρου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῶν ἀνακτόρων, ἀπάντων ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονητικῶν τιμῶν λόγων, ὁ ἡγεμὼν εἰσῆχθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ὅστις περιτοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ οἴκου ἵστατο ὄρθιος καὶ πρῶτος ἔτεινε τὴν δεξιάν τῷ ἡγεμόνι. Ἡ Α. Υ., διερμηνεύοντος τοῦ στρατάρχου Ναμῆκ πασᾶ, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ἐπὶ τε τῇ γενομένῃ αὐτῇ ὑποδοχῇ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τοῦ ἀδαμαντολλήτου παρα-

σῆμου τοῦ Ὀσμανιέ. Ὁ ἡγεμὼν δὲν ἔτυχε παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ἰδιαιτέρας ἀκοούσεως, ἐπιτυλασομένης ταύτης διὰ σήμερον ἐφ' ᾧ ἀμέσως παρουσίασε πρὸς τὸν Ἄνακτα τὸν ἀδελφὸν του πρίγκηπα Λουδοβίκον Βάττεμπεργ, εἶτα δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς τε συνοδείας του, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ἐνταῦθα διπλωματικὸν πράκτορα κ. Τζανῶφ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ βουλγαρικοῦ πρακτορείου, ἧτοι τὸν πρῶτον γραμματέα κ. Καραμιχαηλῶφ, τὸν πρῶτον διερμηνέα κ. Στογιάννωφ καὶ τὸν γραμματέα κ. Γενοβίτις. Εἶτα ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος παρουσίασε τῷ ἡγεμόνι τὰ μέλη τοῦ αυτοκρατορικοῦ αὐτοῦ οἴκου καὶ μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν εὐγενείας ἀπέτεινε φιλοφρονητικούς τινας λόγους πρὸς τε τὴν Α. Υ. τὸν ἡγεμόνα, ὡς καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἔληξεν ἡ ἀκρόασις, καὶ ὁ ἡγεμὼν μετὰ τῆς συνοδείας του ἀπεσύρθη εἰς τὴν μεγάλην ἀνακτορικὴν αἴθουσαν, τὴν ἐπιλεγομένην *Σαρῆ Σαλὸν* (Κιτρινὴν αἴθουσαν) ἐνθα προσνέχθησαν αὐτῷ τὰ συνήθη ἀναψυκτικὰ ποτὰ, τὰς τιμὰς ποιούντος τοῦ μουσίρου Ρουσετ πασᾶ. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, αἱ ΑΑ. ΥΥ. ὁ μέγας βεζύρης καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐσπευσμένως μετέβησαν εἰς τὴν Υ. Πύλιν, ἐνθα ἐμελλον νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ὑψηλότητος.

ΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΘΛΗΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Μετὰ τὸ προσκύνημα τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸν Σουλτάνον, ἃς ἀναγράψωμεν τὴν εἰς τὰ αὐτὰ ἀνάκτορα

Ἄλλὰ ποῖος δαίμων μὲ ἐκυρίευσε, ὑπέλαθε μετὰ βιαιότητος, ὑπτερον μετὰ βραχεῖαν σιγὴν. Εἶμαι τρελλή; Μήπως δὲν σέβομαι ἄρκετὰ τον ἑαυτόν μου; Ἄ! δυστυχῆς, δυστυχῆς!

Ἄγαπῶ τὸν Λυκογιάννην, ἐγὼ, ἐγὼ! Εἶνε τρομερόν! Τὸν ἀγαπῶ, διατί; Διότι ἔσωσε τὴν ζωὴν μου; Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε ἀναισθησία, μανία!

Ὡ! ἐξῆκολούθησε μετὰ πικρᾶς εἰρωνίας, ἡ θυγάτηρ τῆς βαρόνης Δεσιμαίτζ ἀγαπᾶ τὸν Λυκογιάννην, ἕνα ἄγριον, ἕνα ὃν τι εὐτελές, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔζησε μαζὺ μὲ τὰ θηρία, ἕνα δυστυχῆ, ἕνα ἄθλιον, τὸν ὁποῖον ἡ μάλλον δυστυχῆς κόρη τοῦ χωρίου ἤθελεν ἀποκρούσει μετὰ περιφρονήσεως, μετὰ φρίκης, μετ' ἀηδίας!

Ἐρριέτη Δεσιμαίτζ, τί ἔκαμες τὴν ἀξιοπρέπειάν σου, τὴν ὑπερηφάνειάν σου;

Τὸν ἀγαπῶ.

Κατηραμένη τύχη! κατηραμένη μοῖρα.

Τὸν ἀγαπῶ.

Ποῦ νὰ φύγω; Θεέ μου, ποῦ νὰ φύγω;

Ποῦ νὰ ὑπάγω νὰ κρύψω τὸ αἰσχός μου;

Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ἀμάξης· ἡ μήτηρ τῆς ἐπὶ ἀνῆρχετο. Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸ νὰ κ-

ἐγερθῆ, νὰ ἀποσμήξῃ τὸ πρόσωπόν της καὶ νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν της. Ἡ βαρόνη εἰς τὴν οἰκίαν.

— Βλέπεις Ἐρριέτη εἶπε ποῦ δὲν ἄργησα πολὺ, δὲν εἴμην παρὰ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τοῦ κ. Βιολαῖν.

— Ἀλήθειαν, μητέρα, τί κάμει ἡ Σωσσάνη;

— Ἡ ἰδία, ὅπως τὴν ξεύρεις. Αὐτὴ δὲν στενοχωριέται ἀπὸ τίποτε.

Ἡ Ἐρριέτη κατέπνιξεν ἀναστεναγμὸν, ὅστις παρίστα: Γιατί νὰ μὴ εἶμαι, σὰν τὴ Σωσσάνη!

— Καὶ ὅμως ἡ Σωσσάνη ἔχει καρδιά.

— Ἐννοεῖται· ἐγὼ θέλησα νὰ πῶ μόνον γιὰ τὸν χαρακτῆρά της.

— Ναι, μητέρα, θυμήθηκα πάλιν τὴν δυστυχῆ Ἰωάννα Βαγιάν.

— Ἄ μὰ μὴν εἶσαι ὑπερβολικὴ, πρέπει ν' ἀρρωστήσῃς σκεπτομένη τὴν συμφορὰν τῆς νέας. Εἶνε δύο ἡμέραις τώρα ποῦ δὲν σὲ βλέπω νὰ ἦσαι πολὺ καλά. Δὲν κυττάζεις νὰ μοιάζῃς καὶ σὺ λιγάκι τῆς Σωσσάνης; Ἐπειτα μόλις ἔγνωρίζομεν τὴν κόρην αὐτὴν.

Ἡ Ἐρριέτη ἐμειδίασε προσπαθοῦσα ἀναμφιβόλως νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν μητέρα της.

— Ἄς εἶνε... ἀπόψε πρέπει νὰ ἐτοιμασοῦμεν, αὔριον πρῶτ' ἢ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὸ Βωκούρ· εἶνε ἀποφασισμένον.

— Ὡ! ναι, ἀγαπητὴ μητέρα, ἃς φύγομεν, ἃς φύγομεν.